

HOHTAVAT

TAMMI

SIRIKOLU

SIRI KOLU

HOHTAVAT

Tammi • Helsinki

Kirjailija kiittää rahoituksesta Taiteen edistämiskeskusta
ja Valtion kirjallisuustoimikuntaa.

Sivulla 27 siteerataan *Joulupukki matkaan jo käy* -laulua (*Santa Claus Is Coming to Town*, säv & san. J. Fred Coots ja Haven Gillespie, suomenkieliset sanat Sauvo Puhtila)

Sivuilla 60 ja 196 siteerataan Maurice Sendakin kirjaa *Mikko Maitomies*
(alkuteos *In the Night Kitchen*, suomentanut Kirsi Kunnas, Weilin+Göös 1972)

Sivulla 160 siteerataan virttä *Avaja porttis, ovesi* (*Macht hoch die Tür*,
san. Georg Weissel, suomentaja tuntematon)

Sivulla 161 siteerataan laulua *Happy Birthday to You* (sanoittaja tuntematon)

Sivulla 174 siteerataan laulua *Lasten meuhetki* (san. Tuomari Nurmio)

© Siri Kolu ja Tammi, 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6556-8

En ole koskaan tavannut enkeliä josta olisin pitänyt.

Robert Heinlein: Tuomiopäivän komedia

Ja vaikka minä vaeltaisin pimeässä,
ja pidättäisin henkeä piiloutuakseni
siellä ovat silmäsi
enkelisi, joka kahahtaa täyteen mittaansa kuin metsä.

Sanna Karlström: Pehmeät kudokset

Minä paloin ilman tulta. Näitkö sen?

Luunelonen: Paloin ilman tulta

Sallale,
mustesisarelleni

On maapallon viimeinen viikko.

Hohtava juna pysähtyy Koivukylän asemalle perjantai-iltapäivänä kello 18.10.

Maailman lopun aika alkaa juuri nyt. Suomessa viimeinen viikko alkaa neljästoista lokakuuta kymmentä yli kuusi.

Hetkestä on monenlaisia todistuksia, uutisia ja kertomuksia, mutta tämä on minun.

Kaikki tapahtuu varoittamatta viikonlopun kynnyksellä. Syysloma alkaisi seitsemän päivän päästä. On melkein talvi.

Iltarusko maalaa leimun katuun ja rakennusten kylkiin. Kaikki näyttää liian terävältä, värifilteröidyltä. Vantaan Havukosken kerrostalot ovat venäjänsiniset ja okranväriset, niiden tornitaloista näkee kauas: asemalle, Citymarketille, Asolaan melkein sairaalanmäelle asti. Korkeapaine heittää pilvet taivaan reunaan kiinni, liikkeellä on paljon väkeä, lapsiperheitä viikonloppuostoksineen. Asemalaiturilla on Helsingin-junaa odottelevia remuisia seurueita, perjantai kuplii.

Kaksirunkoinen lähijuna tulee etelästä, pysähtyy pitkäksi aikaa, ihmisiä virtaa laiturille.

Heidän mukanaan tulevat Hohtavat.

Hohtavia purkautuu junasta ihmisiä enemmän.

Hohtavat alkavat tehdä tehtävänsä, etsiytyvät niiden luo, joita varten ovat täällä.

Ensimmäiset ihmiset pysäytetään jo asemalaiturilla, alikulussa, bussipysäkeillä. Ensimmäiset hämmästykset R-kioskilla, Alkon edessä, lemmikkieläinliikkeessä, vanhusten palvelutalossa, joka on Citymarketia vastapäätä.

Vauva, joka alkaa hymyillä lastenvaunuissa ilman syytä.

Lelua kättänyt kaksivuotias, joka vilkuttaa Hohtavalle hyvästit.

Rollaattori, joka karkaa aseman alamäkeen, koska kuljija on unohtanut pitää sarvista kiinni. Töistä tulijoita, jotka laskevat salkkunsu laiturille ja vain istuvat hiljaa. Opiskelijoiden parvet hajallaan, kuin naakat, harakat. Yhtäkkiä ei ole minnekään kiire. Kaupunki jää. Hohtavat pysäyttävät kaiken.

Hohtavia on aina enemmän, ne vaeltavat juna-asemalta aina vain kauemmas, ohi tornitalojen, mataliin rivitaloihin ja vanhojen omakotitalojen rykelmään.

Hohtavia kulkee talosta taloon, ne ovat systemaattisia, niiltä ei säästy kukaan. Niiden valon pisarointi näkyy jo kattomajalle asti, jossa minä olen.

Mistä ihmeen syystä minä olen kiivennyt näköalapaikalleni keskellä alkuiltaa, vaikka on viimeisen valon hetki eivätkä tähdet vielä näy.

Olen kattomajalla, koska olen siellä aina.

Olen kattomajalla, koska minä odotan niitä siellä.

PERJANTAI

Ennen Hohtavia on tavallista, laskemme päiviä syyslomaan, on loppupäästään venytetty perjantai, on kalakeiton hajui-
nen päivä, jossa koulun linoleumilattia kaikuu kovempaa,
kun juoksemme sen yli vapauteen ja viikonloppuun. Koulun
pihalle astuessani puut ovat täynnä tuulta, riehakkaat.

Kaprilla on yllään ne ihanat farkut, joihin on parsittu man-
sikka polven reiän kohdalle. Tässä näkyy meidän luonne-
eromme: kuka haluaa parsia tuntikausia yhtä mansikkaa?
Kapri nauraa ynseydelleni.

– Ei ole edes vaikeaa, yksi pieni niksivideo, hän sanoo.
– Miksei pelastaisi sitä, minkä vielä voi? Sitä paitsi sä rakas-
tat silittää juuri siitä.

Se on totta.

Minä silitän hänen polveaan ja tunnen, miten mansikka
on koholla sormenpäitäni vasten.

Kävelemme kotiin sen alamäen, mikä meillä on yhteistä kotimatkaa, ennen kuin hän kääntyy tornitaloille ja minä Puulaaksoon. Kapri hakee sormeni, sujahtaa kämmenpesääni, kiertyy luokseni. Hän haluaa pitää kädestä eikä välitä siitä, mitä pyörällä ohi sujahtavat huutavat.

Maailma hehkuu rakastavaisille. Maailma on kauneutta täynnä, kun ääniraidan vain vaimentaa.

Laskimme päiviä. Enää viikko. Syyslomaperjantaina lähtisimme yöksi Nuuksioon. Istuisimme syystalvisessa metsässä ja katsoisimme tähtiä. Minä ottaisin teltan ja talvimakuupussin ja kaikki maailman välikerrastot. Kapria tuskin saisi telttaan, häntä kylmyys ei purisi. Kapri lupaisi olla teltassa, kunnes nukahtaisin. Sitten hän hiipisi ulos ja nukkuisi laavussa, että saisi tuntea yötuulen. Ehkä jopa ensimmäiset lumihiutaleet. Kukaan ei rakastanut ulkoilmaa niin paljon kuin Kapri. Se on hänen elementtinsä.

Olemme kirkon alla katujen saumassa, siinä missä kuljemme eri suuntaan, jos emme kävele yhdessä Turhalle rampille saakka, kuten teemme, jos emme halua vielä erota. Kaprin koti on Havukosken torneissa. Tornien korkeudesta näkee koko asuma-alueen, Puulaakson ja radanvarren, minunkin kotini pienenä leikkimökkinä. Tornitalon katolle pääsee, jos on isännöitsijän avain. Olen ollut Kaprin kanssa siellä kahdesti. Tuulen voima niin ylhäällä on hirvittävä. Se tarttuu kouran lailla, repii vaatteista, tahtoo suistaa yli laidan. Pudotessaan näkisi, miten Puulaakson hoitolan pihalla on yhä taiji-tunti. Pudotessaan ehtisi ajatella alusta loppuun kokonaisen ajatuksen.

– Odota, Kapri sanoo.

Minä tulen lähemmäs. Seison niin, että Kaprin anorakki kahisee farkkutakkiani vasten.

Hän haluaa hyvästellä juhlavasti, vaikka tapaisimme vielä illalla. Pienessä elokuvateatterissamme on perjantainäytös nostalgialeffoista. Tänään näytettäisiin remasteroitu Mad Max 3, se jossa Tina Turnerilla on upea pysty tukka ja kaikkialla on hiekkaa. Moottorin ärjyntää, bensanhajua ja tuhoa pitäisi ehdottomasti katsoa yhdessä. Puisen elokuvateatterin lämmitys on surkea. Meillä on paikat kylmältä parvelta, jonne tuulee seinäautojen välistä. Se olisi Kaprille täydellistä. Siellä hän selviäisi tuskastumatta elokuvan loppuun asti.

– Miten sanotaan sellainen, että on jostain varma eikä siinä ole järkeä, Kapri sanoo ja näyttää kuuntelevan jotain.

– Miten kerrotaan toiselle jostain, joka ei oikeasti edes sovi omaan maailmankuvaan mutta joka on ihan pakko sanoa tai sitä katuu katkerasti kaikki tulevat päivät.

Kapri katsoo minua ja ymmärrän, että Kapri jättää minut.

Ilman varoituksia. Hän on rakastunut toiseen.

Hän on kyllästynyt hassuun perheeseeni ja kattomajassa istuttuihin loputtomiin iltoihin.

Hän on kyllästynyt minuun, unelmiini toisista maailmoista.

Minä olin pelännyt, että niin kävisi, en ollut vain ajatellut, että niin kävisi nyt.

– Jotain tulee tapahtumaan, Kapri sanoo, yllättää minut.

– Mä olen siitä ihan varma. Joku asia kurottaa meidän väliin.

Hän katsoo minua täynnä kauhua ja surua. Kaprilla on

selvänäköisyyden hetki, hän näkee jonnekin tulevaan, mihin ei pitäisi olla yhteyttä. Hän näkee välirikon, jota ei vielä ole, ja hän puhuu kuin olisin hänet jo jättänyt.

Kapri näyttää tyrmistyneeltä, niin kuin vasta itsekin kuulisi sanansa, jotka juuri nyt tulevat suusta, mutta ei voi itselleen mitään, ei saa vaiettua. Olen elänyt sellaisia yli-puhelaita hetkiä ja tiedän, miten ne hävettävät jälkeensä.

– Lupaa mulle Ani, että niin ei käy, Kapri sanoo. – Että et anna sen erottaa meitä. Oli se mitä tahansa. Et anna sen tapahtua. Lupaa, että me valitsemme toisemme, kävi tässä maailmassa miten tahansa.

Se, mitä hän sanoo, on älytöntä. Mutta hän on tosissaan. Kuolettavan vakavissaan, keskellä perjantai-iltapäivää, viikkoa ennen syyslomaa, hän haluaa minulta lupauksen.

Tietenkin minä lupaan.

Lupaan, koska minulla ei ole aavistustakaan.

Kapri katsoo minua yhtä kiinteästi ja tiheästi kuin sinä iltana, kun puhuimme kunnolla ensi kerran.

Vasta sitten hän antaa minun mennä.

Tapasin Kaprin vuosi sitten paikassa, jossa on vaikea uskoa Kaprin koskaan olleen.

Paljon ihmisiä pienessä asunnossa. Ne olivat tutustumisbileet, lukion alku, rinnakkaisluokkalaisella pojalla oli varomattomien vanhempien tyhjäksi jäänyt asunto. Olimme siellä, koska tavallaan kuului, vaikka emme tuntuneet silti kuuluvan. Olin käymässä, sillä ystäväni Riina pyysi. Tyypillistä, etten ollut nähnyt häntä kuin alkuillasta.

Juhlat olivat traileri jostain kiinnostavammista juhlista. Tönimistä, tanssimista. Jotkut vanhat ystävät selvittivät välejään kylpyhuoneessa, koputuksia oveen, kamaan, päästäkää nyt muutkin. Tyttö, jolla oli smurffiinapaita, jonka ironia oli kauan sitten kadonnut, tanssi yksinään olohuoneen matolla. Repuista kaivettiin salakaljoja, talon kaapeissa ei ollut kuin vanha pölyinen pullo madeiraa.

Olin väärässä paikassa. En halunnut puhua kenenkään kanssa. En halunnut tanssia. Istuin keittiön pöydän ääressä, en kehdannut lukea kirjaa, vaikka laukussa oli avaamaton Asimov, sen sijaan pelasin pasianssia löytökorteilla. Minua pyydettiin ennustamaan korteista, ja ennustin sillä ainoalla tyhmällä tavalla, jonka osasin: neljän kuningattaren tai kuninkaan ennustus. Hertta lupasi rakkautta, ruutu rahaa, risti ristiriitoja ja pata lapsia.

Juhlien traileri jatkui. Hälyä, kaatuvia laseja, joku teki metakan vapestä, jota oli kiellosta huolimatta poltettu sisällä, käristynyt mansikka haisi tänne asti. Luokkatoverini Janna käytti vanhaa levysoitinta. Perheessä oli joku hifistelijä, kaiuttimet oli kiinnitetty kattoon täydelliseen kulmaan. Kaivettiin vanhempien levyvarastoja. Madonnan lapsinAISlevyt soitettiin ja tanssittiin läpi. Smurffiinapaitainen hikeentyi ja katosi juomaan.

Pöytään vastapäätä tuli luokaltani tyttö, joka istui aina ikkunan edessä ja katsoi koko tunnin ulos. En muistanut hänen etunimeään, läsnäolot huudettiin sukunimellä. Meillä oli suurin osa kursseista yhdessä, samankaltaiset valinnat. En ollut koskaan silti puhunut hänelle mitään. Hänellä oli jyrstetty ja pystyyn sohittu tukka, aina farkut ja anorakki. Sellainen luonnonsuojelijatakki, jossa oli monta

taskua. Tyttö, joka tuijotti oppitunnit ikkunasta ulos, katsoi nyt minua.

Koetin katsoa muualle, kun huoneessa soi tuttu kappale, *Circle*. Matolla lepäävässä levynkannessa oli irvistävä sinihuulinen kissa. Isällä oli sama levy, Edie Brickell & New Bohemians.

Edie lauloi kuin olisi kitaran puukannen yli pulppuileva kirkasvetinen puro.

Olohuoneeseen virtasi lisää ilmaa, jostain ilmestyi kastepesteitä, jotka tekivät maailmasta viileän ja kostean. Ihmiset hämartyivät. Riitelevät, rakastavat, rajoja vetävät koulu-kaverini muuttuivat vain oksan varjoiksi hämärässä.

– Tää on juuri sunlaisten keijujen anthem, minua vastapäätä oleva tyttö sanoi.

Hänet näin selkeästi, hänessä oli kohdevalo. Jokin kuutamo.

Hän oli Kapri, mutta en vielä tiennyt hänen nimeään. En ainakaan tiennyt nimeä, jonka hän oli antanut itselleen.

– En ole keiju, sanoin. – Enkä mikään maahinenkaan. En varmaan mikään mikä mahtuu normaalikartastoon.

Hän nosti kulmakarvaansa osoittaakseen, että ymmärsi.

– No mikä sitten? hän haastoi.

Hän laski teekupin kädestään. Hän kiinnostui eikä enää kätkenyt sitä.

– Avaruussoturi, minä sanoin.

Hän ei tirskahtanut. Olisin kävellyt pois, jos hän olisi nauranut. Hän työnsi teekuppia kauemmas, koska halusi, että väylä oli vapaa. Nojauduimme puupöydän yli kohti toisiamme, vaikka se oli täynnä pulloja, tuorejuustorasioita, popcornkulhoja. Sysimme kaikkea pois. Katsoimme pitkään.

– Kerro, hän sanoi.

– Mitä haluat kuulla?

Pöydässä oli hikoillut siideripullo. Aloin repiä sen etikettiä suikaleiksi. Tuntui hyvältä katsoa jotain muuta kuin sitä, mihin kaikki palasi. En halunnut katsoa sitä kuutamoa, jonka tyttö loi ympärilleen, sitä maidonvalkoista valoa, joka pesi kajollaan kaiken koholle.

– Siitä soturista ihan kaikki, hän sanoi.

Kaikki oli yhtäkkiä kuolettavan vakavaa.

– Nainen avaruustuulien ravistamassa haarniskassa, sanoin. – Se, josta kulkee retkikunnassa huhuja, mutta oikeastaan kukaan ei tiedä mitään. Se, jolla on sulkeutuneet kasvot ja synkkä salaisuus. Se mä voisin olla. Se mä olisin ihan mielellään.

Edie jatkoi laulamistaan, laulu kertoi sateen laveeraamista väreistä taivaalla, mutta alkoi puhua sinusta ja minusta, meistä kahdesta juuri nyt. Edie sai meidät kiinni.

– Hei jännite. Poikki nyt, poikki! Tuu Ani tanssimaan.

Siinä Riina viimein oli, hänen mascaransa oli levinnyt, oliko hän itkenyt vai ollut suihkussa vaatteet päällä. Hänen paitansa näytti kostealta, ehkä se suihku sittenkin. Hän huiski kättään välillämme.

– Hirveä sähkö teillä, Riina sanoi. – Menkää selvittämään tää draama nyt jonnekin. Mutta ensin tanssi mun kanssa.

Beat the Time alkoi soida, ja Riina heilutti lanteitaan osoittaakseen, että tahtoisi jo jorata.

– Mennäänkö, tyttö sanoi minulle ja avasi oven pihalle.

– Kun kerran käskettiin.

– Oikeasti? minä hämmennyin.

Riina vislasi. Hän teki meistä näiden bileiden nume-

ron, niin kuului tehdä jollekulle jossain vaiheessa juhlia, että niihin tuli tapahtuman tuntu. Reunoiltaan repsottava illantapainen piristyi taas hetkeksi. Noilla on jotain. Täällä tapahtuu. Noi menee selvittää. Eikö noi ole samalla luokalla, aalla, eikö ole?

– Oikeasti, tyttö sanoi. – Täällä on hirveän kuuma.

Tutustuin Kapriin ulkona.

Häneen pystyy tutustumaan kunnolla vain ulkona, hän on ulkoilmaihminen. Hän laskee minuutteja ja tunteja päästäkseen ulos. Hän haluaa tuntea tuulen kasvoillaan joka elämänsä hetki.

Ovesta avautuva takapiha oli pensainen ja villiintynyt, melkein umpeenkasvanut. Puut kurottuivat pienen pihan yli niin kuin tahtoisivat punoa latvuksensa yhteen. Öinen kaupungin valokajo siilautui lehtien läpi, vielä oli lehtiä, oli syyskuun loppu. Kasvihuoneen lasit olivat iltakasteessa. Juhlivan väen äänet ja musiikki kuuluivat pihalle suodatettuina, se oli musiikkia toisesta ajasta. Lehdet suhisivat, kun yötuuli kierteli niitä. Kapri etsi puisen penkin ja istui sille kosteudesta välittämättä. Hän henkäisi istuessaan tavalla, jolla onnelliset ihmiset henkäisevät. Tavalla, jolla henkäistään, kun tullaan kotiin ja riisutaan juhlia varten puettut puristavat vaatteet.

– Sun vuorosi kysyä, Kapri sanoi. – Jos haluat. Täällä kuulee itsensä.

En tiennyt vielä hänen nimeään, mutta puutarhassa opin hänestä kaiken. Opin hänestä riittävästi, että tahdoin tietää lisää.

Olen pysynyt uteliaana siitä saakka.

Kapri hengitti syviä vetoja yötuulta, ja näin, miten hänen

kasvojensa väri muuttui. Punainen levottomuus katosi. Hänestä tuli kalpea. Hehkuva. Hän joi tuulta sisään tavalla, jolla toiset polttivat tupakkaa. Kapri veti yötä sisään ja puhalsi juhlia ulos.

Olin kateellinen yölle, jota hän hengitti.

En sanonut sitä ääneen ihan silloin, mutta tulisin sanomaan pian.

Seisomme jähmettyneinä risteyksessä. Kapri on kertonut olevansa varma, että jotain tapahtuu. Emme uskalla erota eri suuntiin.

Lupaa, että me valitsemme toisemme, kävi tässä maailmassa miten tahansa.

Taikausko on vallannut minutkin: niin kuin jokin rikkoutuisi, kun kadottaisin Kaprin silmistäni.

Oppilaat, jotka ovat päässeet tuntia myöhemmin, suhah-televat pyörillä ja sähköpotkulaudoilla ohitsemme. Riina ajaa ohitse ja naurahtaa. Tiedän mitä naurahdus tarkoittaa. Draamaa, tyypit, teillä on aina draamaa. Ette selviä edes kotiin menosta.

Se havahduttaa minut.

– Mennäänkö, sanon lopulta. – Alkaa tulla kylmä.

Kapri nyökkää. Sitten hän haluaa halata, hän haluaa minua kuin olisin lähdössä matkalle tai eroaisimme. Tajuan, että minun pitää vakuuttaa hänet. Lupaan tulla hakemaan Kapria puoli kahdeksan, ehtisimme kävellä siitä kinolle ja ostaa aulasta popcornit. Näen, miten hän alkaa hengittää keveämmin. Ehkä hän uskoo minua.

Kävelen lyhyen hiekkatienpätkän ja käännyn kaksikerroksisen omakotitalon pihaan. Olen ensimmäinen, joka tulee kotiin, äiti tulisi vasta viideltä, isällä on työmatka, Ailikilla on pianotunti. Puutalo on hiljainen, seinät paukahtelevat puuskaisesta tuulesta, joka kiertää taloa. Neljän työmatkajunia kulkee talon ohi pohjoiseen ja etelään, kuulen niistä jokaisen, niin lähellä rataa talo on.

Keitän teevettä ja alan odottaa.

Nyt, kun ei tarvitse enää teeskennellä, sanon suoraan.

Alan odottaa sitä, minkä Kapri aavisti tulevaksi.

Odotan ohi Ailikin pianotunnilta paluun. Odotan hänen välipalasämpylänsä syönnin ajan, odotan kun hän kertoo pulputtaen päivästään, kuuntelen läksynä olleen Aaronin pianokoulun tarantellan. Hän soittaa minua paremmin, hän saa musiikin henkiin, minä vain painan koskettimia, hän hyväilee niitä.

Levottomuus ja odotus on minussa kuin sairaus.

En pääse kiinni hetkeen, en kuule soittoa ja näe sisartani, jonka hiusrajassa kasvaa hentoa hahtuvaa.

Olen irti leikattu kaikesta siitä mitä rakastan.

Äiti tulee, näen, että hän on tuonut taas työt kotiin, hänellä on pino vinkkauskirjoja kestokassissa.

Hän kertoo ihmisistä, joita näki tiskissä. Vanhuksista, jotka ovat kadottaneet kirjan tai nettisivun tai lomakkeen. Naisista lastenrattaineen, jotka he rullaavat hyllyjen väliin ollakseen hetken seurassa yksin.

Äiti napsauttaa radion päälle ja valmistautuu laittamaan

ruokaa. Hän pilkkoo juureksia valurautapataan. Kiireetöntä viikonloppuruokaa. Valmis puoli seitsemän, hän sanoo. Ehdit hyvin.

Hän tietää minun ja Kaprin suunnitelmista. Hän tietää, että Kapri syö isänsä kanssa niin kuin aina, jotta isä muistaisi syödä. Hän tietää, että tulisimme leffan jälkeen meille, kattomajalle, juttelisimme niin kauan kuin mahdollista, ennen kuin kylmä pakottaisi minut sisälle.

Kaikki on niin ehjää ja niin normaalia ja niin ennallaan, että sitä minä lopulta pakenen.

Laitan villapaidan ja takin ja kiipeän kattomajan portaat katsomaan kaupunkia. Kello kääntyy kuuteen, ja kaikki on syksyn takia vinovalaistua ja värikästä tavalla, joka saa sydämen jätättämään.

Vasta kattomajassa voin hengittää hyvin, niin on usein. Levottomuus päästää irti.

Kapri sanoi sen hyvin: kattomaja on puolivälissä tähtiä. Kattomaja ei ole kenenkään. Se on maja sivurakennuksen katolla, sen pieneen katokseen saa änkeämällä mahtumaan kaksi retkipatjaa ja makuupussia. Se riittää meille paremmin kuin hyvin.

Olen valloittanut sen meille, kattomaja on meidän, siellä me rakastamme, minä ja Kapri.

Tänään kattomaja on näkötorni, viimeinen vartio, muuri maailman ja toisen maailman välillä.

Siellä odotukseni päättyy, kun kello siirtyy kymmentä yli kuuteen.

Näen Hohtavien tulevan asemalle. Näen kaiken pysähtyvän.

Näen, miten Hohtavat kääntyvät meidän kortteliimme, kokoomatielle, ohi 1970-luvun lyttänän tiilitalon, jossa asuu vanha nainen, jonka koiraa ulkoilutan. Hohtavat ohittavat joogastudion, pihajoogaajat ovat siirtyneet sisään syyskuun mentyä, yksi menee ovesta, ehkä Hohtava etsii jonkun heistä.

Hohtavat tuntuvat monistuvan, yhdestä
valopisteestä tulee monta joka risteyksessä,
niin kuin valo tarttuisi,
valo hankautuisi valoon, joka tuottaa vain lisää valoa,
magnesiumlangan kieppejä
valosolmuja joka puolella tätä alkuiltaa.

Yksi Hohtavista kulkee naapuriin,
sinne, missä on se rasittava aina haukkuva koira,
jota en koskaan vie ulos.
Harmaassa pihakeinussa keinuva äksy mies.

En halua valoja yhtään lähemmäs.
Hohtava piste jakautuu,
olenhan jo nähnyt, että näin valo toimii:
valo aukaisee valon.
Hohtava jatkaa meidän pihaporttillemme,
olento lävistää sen: se on valoa.
Sitä eivät pidättele puu, kivi, tiili.
Valo läpäisee kaiken, näkee kaiken,
kulkee kaiken luo.

”Sinulla ja minulla,
rakkaudellamme,
on viikko aikaa.”

Hohtava juna ilmestyy asemalle vähän ennen
syyslomaa, kello 18.10. Junasta ilmestyy Hohtavia,
olentoja, jotka saapuvat merkitsemään ihmisiä valolla.
He kertovat, että ihmiskunnalla on viikko aikaa.
Koskeeko varoitus vain merkittyjä?

Lukiolaiset Ani ja Kapri ovat rakastaneet toisiaan
vuoden. Kaikki on alussa, kaikki on mahdollista.
Kunnes Hohtavien saapuminen muuttaa suunnitelmat,
maailman - ja heidät. Mitä ehtii vielä viikossa?
Mitkä salaisuudet täytyy kertoa ennen
maailmanloppua?

Palkitun kirjailijan hätkähdyttävä nuorten aikuisten
romaanin ihmisistä, joista osa saa ilmoituksen
maailmanlopusta. Voiko kohtalonsa vielä valita?

9 789520 465568

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-6556-8